

tema pärast polnud tal muret, sest suur poiss vidi fa mõistma ja õppima ülti igast hädast ja õnnes- tujest labbi peadma ning wana mära tundis ta ju selle poolt, et see saugemasse ei joonendud, kui jalad londistwad, ja sähär- duuse liite sõiduga ning raske loormoga nad teda palju üle. Vene turu saugemasse küll ei olnud tanda, seal leotis iha Matsi jälle fätte saavat, ja nii fa lood oleksiwad olnud, kui mära mitte ju waremait, Radtrintali ja Vene turu wabel, aru fätte poleks saanud, et sähärdune liite hiihdist temale wanale loomale mitte üöna tululif pole, nimelt sellepärast mitte, et ta waga lopsu peale läib ja hing rindu siiani matalab. Matsi oli fa meel raðusjels objade otsas ning tilus sellega looma pea hirnus maecta rindu, nii et Holos- towi fauna lohal wägise tahtis rinnad finni matta, mis siis mund kui parem waja liite sõit jäita ja piisut hingata. Seda fa mära mõistisfult tegi. Matsi põõras nüüd hobuse leguni nulitja õäre, jättis ta seisoma, käs mõne forra ümber hobuse ja loorma, maadates, kas föls iffa meel alles ja terwe. Ei puudunud fa midaigi ning nõnda ootab ta siis tunni teised järcel tuliwad. Ta ei aimanud hingestli, kui waga tema liite sõit wana aunsat Puuratsi pahandonud, alles teised raðusjewad talle, kuda orgimees teda lohesala- ratta taga ojanud, aga mitte fätte saanud, aga födigil jai teadmata, mill tömbel Puurats oma õra lendanud lindu veel tahtis püüda.

Linnas toimetati föls nii tuttu õra, kui lood lubostiwad, sest mehed ei tahinud mitte öössjels linna jäeda, muid sehe selljomal päewal jälle wälja sõita ja siis fusagil förtius, kas Londil mõi Irul õemajale jäeda. Matsi isa oli asja- toimituses niijama osav kui ta Matsi mästa walt oli ning nõnda oli ta fögi mõisa toimetustega õige varatseti walmis, mõus siis veel turul oma vilja loorma õra, osjaid oli mitu tükki taga Matsi ümber legunud ja nõnda sai iha launiß hõlpjal viisil hea binna. Nüüd osteti veel Matsile tellased wene jaapad, pooltoopi töötati fa kobe määrdetöö — vudel oli sellisel sobunut loaja wöetud — ning et iha forra heas tujus oli ja raha loit fa pafitseb, siis edeteti Matsile

la meel suur tere fitse nahka tarune mõis. Nii mõis Matsi selle linnasäiguga õige rahul olla. Isa läks siis Vene turu õäre förti piisut oma asju tollitama, nii üdena suiva suuga ei tahinud ta fa mitte linnast õra jõita, ebf tull muidu täieste kaine mees ja wennosteloguduse liige oli. Matsi wöeti fa ligi förti uppja ja seati olna lähedalik pingile retumo, suut hõlpjaastre hõbuseid õue silmata wöis. Õja ulatas talle fa meel mõne kringli saia fätte ja läbis uued jaapad jalga tömmata, et forra tee peal piisut mä- jaits soaksiwad, siis wöötta ennewaaste määrdde siisse. So, ja nüüd járatme siis Matsi ja tema isa paari teise lülamehega förti; Matsi tõmbab tollaseid jaapaid jalga ja katsub nut forusti mõtsi pähä, teistel wanematel meestel on leti õäres juttu puhuda, meie oga wöötawé jutu jalad viale ja sibamie Liiva förti ette ootama, sunni nad järcel tulevad, sest Liiva förtis on lõikide lülameestete legumise poik, kes üles peab tano wälja sõidowad.

Kõrbi esine on Liival tåna rahwast täis nagu peetasid siin laata. Biru ja Horju ja Järwa mehed näidavad tåna fölk wennalisfult leppinud olema, fa nõnda Alutaguse meest ja Tairlast wöib teiste hulgast seelje pooltest õra tunda. Kõrbi tuos on fa niipalju rahwast, et enam hõdil siisse ei pease, nimelt on alna õärsed puupüsti rahwast täis, fölik wahimad õue, pajatawed ja naerawad.

„Orgimees otsib omale talumeedie läest püsimunistrit,” rähendab üls, teised naerawad „hab, hab, hab.”

„Mes tal püsimunistet waja, ta loeb, kes sellelgi see fölige pehmem waluseda em!” wästab teine ja jõlle tõuseb uns naer.

„Ei, noabrid! Orgimehel on nõuu rätservats basata ja õpib nüüd seda siniju wormi tundma. Sellel mehel wötab ta siis pütsi mõetu, sellel fölige parem worm on.”

„Olge rahu, mehed, mina tean, mis orgimehel waja: Temal sadunud fodu püsid naeje jalga õra, nüüd otsib, kas ei jaa sellagi sula mehe jalast, sellel kots paari juhtub olema, ühte omale.”

Suna lülamehed nõnda räätiiswad ja hirritasiwad, ell